

waar zij een ander tot tafelheer zou hebben, en heimelijk naar hem zou lonken, waar hij zat naast een ander meisje, heimelijk, als toen hun liefde nog nauw was begonnen.

„Je moet je vanmiddag mooi maken,” zei hij, aan de koffietafel.

„Waarom? Wie weet er dat ik jarig ben?”

„Iedereen. Er zullen menschen komen.”

„We zullen zien,” zei ze uitdagend. „En wat moet ik dan wel aan doen?”

„De witte blouse met kant, daarbij de kaneelkleurige rok; bruine kousjes en de gouden-torkleurige schoentjes —” Stoeiend boog ze voor hem. „Het zal zoo zijn, — maar — kan ik die rok nog wel aan? ik was er altijd zoo slank in —” Ze bloosde — Hij nam haar bij de hand. „We zullen even gaan zien,” zei hij. —

Ze dribbelde speels door het huis, weer bezig met bloemen te schikken in vaasjes. Voor de tweede maal was nu de bloemist er geweest en ze bedacht, glimlachend, of hij nog eens zou komen, en hoe Ru dat gedorst had: de bloemen in drieën bestellen.

Er werd gescheld en het dienstmeisje liet mevrouw Waag binnen.

„Aardig dat u gekomen bent en wist van mijn jaardag,” zei Emmy, en, haar gezicht even afwendend, lachte ze spottend en guitig als een kind, om dat kijken, verwonderd eerst en toen afkeurend, langs heel haar lichaam, vanaf het zorgvuldig gemaakte kapsel, totaan de fijne schoenpuntjes. Lekker dat ze zich mooi had gemaakt.

Een uur later zat een kring druk-prattende dames in Emmy's anders zoo stille woonkamer. Lize had bij haar binnenkomen het allereerst mevrouw Waag gezien, die natuurlijk van niets mocht weten. Dus liet ze zich meenemen in een algemeen praatje, en zoog heimelijk steeds op haar plan. Toen mevrouw Waag weg was, begon ze er over, aarzelend. — Men was niet heel erg enthousiast, maar ze had niet anders verwacht: de jaloerschheid deed veel afbreuk. Toch waren de dames het er over eens, dat er iets gebeuren moest. Ze stelden het graag nog

wat uit, maar het eerste wat ze nu te doen hadden, ja, het eerst noodige, was: zich vergewissen van den juisten datum. En — natuurlijk zou Lize daarvoor zorgen. Heel bescheiden droeg ze de glorie van het eerste bedenken, bijna verlegen, nu niemand het haar betwistte. Emmy, de gastvrouw, praatte hierin niet mee. „Ik ken dominee Waag niet. Is hij zoo geliefd? Wat heerlijk”, — had ze alleen gezegd en het was Lize toen even, bij Emmy's warme stem, alsof ze een spelletje van geveins speelden. Ze voelde zich plotseling heel sterk tot Emmy aangetrokken. O, ze is als een prinsesje, zei ze tot zich zelf, en kon toen niet anders dan naar haar blijven kijken. — Als een prinsesje uit een sprookje, zoo fijn en teer en blond, en zeker ook even zorgeloos-gelukkig? Ze bleef nog zitten, tot alle anderen weg waren.

„Vindt u het prettig, hier te wonen?”

„O, ja; ik merk niet veel van „hier.”

„Heeft u geen vrienden gemaakt?”

„Eigenlijk nog niet. We zijn nog maar zoo kort getrouwd —” ze hief haar gezicht op — „en we genieten hèl veel van ons leven; ik wist — werkelijk, we wisten niet dat het leven zoo —” Ze bloosde een beetje en stond op. „Wilt u nog een kopje thee?”

„Dank u. Wat wilde u zeggen?”

„Och — ik ken u maar weinig en mijn man heeft me gisteren nog gewaarschuwd, niet altijd van eigen geluk en voorspoed te praten. Maar ik vergeet het zoo gauw weer. Ook denk ik, dat iedereen het prettig moet vinden om te hooren, ook zij, die zelf —” Ze keek naar Lize, die stil haar aanstaarde, met een gelukkigen, gretigen glans in haar oogen. Het deed Emmy weldadig aan. Zij had gelijk, zie je wel, hierin had zij gelijk! De menschen waren niet zoo slecht dat ze niet blij konden zijn om een ander, een medemensch. „Ik ben ook eens ongelukkig geweest, èn avond; dat is niet lang, zult u zeggen; — ja, ik kan het niet helpen — ; dien zelfden avond vertelde mijn vriendin me jubelend, dat ze verloofd was, en zoo onuitsprekelijk gelukkig! Toen was ik toch